

Dekadens

És ősz lett.

A bogarak eltűntek, a hintaágyat is csak a szél lengeti. A kint száradó ruha vagyok én. Lógok gondatlanul.

Lógnék... Csak a szellő zúgását figyelném, meg a költöző madarak igyekezetét. A szárnyverdesést.

Hallanám szívem utolsó dobbanását, szüleim sikolyát. Sírás és ijedtség.

Ősz van.

A levelek sárgulnak, az idő egyre hűvösebb.

Pont mint a lelkem. Sóhajtok egy végsőt, majd eltávozom csendben.

Falevél vagyok. Lehullottam.

Dobjatok halomba s égessetek fel.

És tél lesz, jön a fagy. Az újvilág temetkezik a hó alatt. És nem hiányzom, csak a kandallóra vetülő árnyban látnak engem. Itt maradtam, itt rekedtem.

Menthetetlen voltam, csak az ő nevét kiáltottam, de ő nem hallotta meg.

Akarva-akaratlan eltaszított magától egyenesen a feledés homályába.

Németh Zsanett (10.B osztályos tanuló) verse

Zalaegerszegi Szakképzési Centrum Ganz Ábrahám Technikum

A vershez két illusztrációt is készítettek iskolánk 11.A osztályos tanulói:

Simon Péter, Sántha Krisztián és Srágli Csaba Adrián

Zalaegerszegi Szakképzési Centrum Ganz Ábrahám Technikum

